

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนกันยายน ๒๕๕๓

พระธรรมเทศนาเนื่องใน วันอาสาฬหบูชา

วันจันทร์ที่ ๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

มาทันเวลาเนียเอ็งบอกหกโมงเนียเหลืออีกสิบนาทีกโมงถือว่าใช้ได้ ไม่ต้องให้ใครเขาคอยนาน เนียการทำคามดีเราต้องชื้อตรงต่อเวลา การชื้อตรงต่อเวลาก็คือสัจจะ สัจจะคือความจริง เมื่อเราปรารถนาสิ่งใดเราก็ต้องมาตามเวลา ถ้าเราไม่มาตามเวลานี้คนที่เขาคอยเขามีทุกข์(หัวเราะ)เขามีทุกข์แล้วเราก็ไม่สบายใจ เพราะฉะนั้นเราก็จะต้องพยายามรักษาเวลา ทุกวินาทีที่มีคุณค่าโมทนาสาธุกันเนื้องจำไว้เนื้องไม่รู้จักทำอะไรก็ถึงคำพระอาจารย์ไว้ที่พระอาจารย์เคยบอกว่าทุกวินาทีที่มีคุณค่าโมทนาสาธุก็ได้บุญแล้วเนื้องไม่ต้องไปทำอะไรเนื้องอยู่เฉยๆเนื้องก็ได้บุญ อย่างน้อยก็จิตเป็นมหากุศลไม่จำเป็นต้องคิดตีความไปคิดสะเปะสะปะอะไรก็ไม่รู้โลก โกรธ หลง โนนมีแต่ปัญหาสร้างให้แก่ตัวเองไม่รู้จักจบ พระพุทธเจ้าที่พระองค์วันเนียที่พระอัญญาโกณฑัญญะท่านฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้าเรื่องอริยสัจ๔ พอจบแล้วท่านก็สรุปของท่านเองว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีความเกิดขึ้นแล้วโดยธรรมดาสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับเป็นธรรมดา ต้องถามว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นนั้นคืออะไร? สิ่งใดสิ่งหนึ่งก็คือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ เนียที่พระองค์แสดงอริยสัจ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ที่พระองค์สอนนะทุกข์เป็นของควรกำหนดรู้ กำหนดรู้ก็คือรู้ทุกข์ที่รูป ที่เสียง ที่กลิ่น ที่รส ที่โผฏฐัพพะ ที่ธรรมารมณเนียที่ก่อวนจิตใจของทุกคนให้เป็นทุกข์เนีย ยืน เดิน นั่ง นอนไม่เป็นสุข หลับก็ไปฝันต่ออีก(หัวเราะ)เนียมันก่อวนถึงแม้ในความฝันเนียเห็นมัยทุกข์มันเป็นแบบนี้เพราะฉะนั้นกำหนดรู้ทุกข์ที่รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ ที่พระองค์สอนให้กำหนดรู้ทุกข์ก็จะได้จำเอาไว้จะได้ไม่เข้าไปใกล้มันอีกให้ว่างๆห่างๆไว้หน่อยแล้วเราจะได้ไม่มีทุกข์เนีย สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์คือตัณหาความอยากที่โหนกอยากในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณเนียไม่ใช่ที่อื่น ถ้ารูปไม่สวย เสียงไม่เพราะ กลิ่นไม่หอม รสชาติไม่ดีอาหารกินไม่ลง(หัวเราะ) สัมผัสไม่ดีอะไรก็เอาแล้วเรื่องใหญ่แล้วธรรมารมณจิตใจใส่สิ่งที่ถูกใจคือชอบใจมันจะกินอะไรก็ได้แต่ถ้าไม่ถูกใจขึ้นมาวิเศษวิโสอะไรก็กินไม่ลงเดือดร้อนแล้วเป็นทุกข์แล้วที่นี้ ไอ้ที่ตีมันก็หามากินใหม่อีกนะเดือดร้อนอีกต้องชวนชวายุไปหามาชื้อมาทำอีกก็เป็นทุกข์เนื้องขึ้นทั้งล่องเลยทั้งดีก็เป็นทุกข์ทั้งไม่ดีก็เป็นทุกข์เนียกำหนดทุกข์ที่รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณที่ใจเราเนียที่ตาเราไปสนใจที่ไปให้ความสำคัญกับรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณเนียถ้าเราไม่ให้ความสำคัญกับมันแล้วเราก็ไม่มีทุกข์หรอก ตาเราก็มองแล้วก็เฉยจะสวย ได้ยินเสียงอะไรก็ไม่ต่างอะไรกับเสียงนกเสียงกาผ่านไปแล้วก็ให้มันผ่านไปรับรู้ไม่รับเก็บ เมื่อเรารับรู้ไม่รับเก็บก็ว่างแล้ว ตาเราเห็นรูปแล้วรู้รูปแล้วก็ว่างจากรูป หูได้ยินเสียงรู้เสียงแล้วก็ว่างจากเสียง จมูกได้กลิ่นรู้กลิ่นแล้วก็ว่างจากกลิ่น ลิ้นได้รสรู้รสแล้วก็ว่างจากรส ภายได้สัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งแล้วก็รับรู้แล้วก็มันก็ไม่เที่ยงไม่ตั้งมั่นไม่ยั่งยืนแล้วมันก็ไป เพราะฉะนั้นเรารับรู้แล้วเราก็ไม่รับเก็บ ที่รับรู้ก็เพียงแต่ว่าสิ่งเหล่านี้เนียไม่เที่ยง รับรู้ถึงความไม่เที่ยงของมันแล้วก็ไม่เก็บไว้เพราะไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเมื่อเรารับรู้ไม่รับเก็บก็ว่างแล้ว ฉะนั้นตาเห็นรูปแล้วก็ต้องว่างจากรูป หูได้ยินเสียงแล้วก็ให้ว่างจากเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้รสก็ ภายได้

สัมผัส ใจได้รับรู้ธรรมารมณีก็นำไปให้หมดผ่านแล้วผ่านเลยเหมือนกับเราเดินทางไปจังหวัด
 ในจังหวัดนี้เห็นมัย เอ็งไปเที่ยวตะวันออกมาแล้วๆเดี๋ยวนี้เอ็งไม่ได้นึกถึงมันว่างไปแล้วเนี่ยเห็นมัย ถ้านึก
 ถึงก็เออ! ยังนึกได้อยู่ ที่นี้ก็ว่างไปให้หมดเลยเพราะเมื่อเราทำจิตของเราให้ว่างเราก็ไม่มีทุกข์กับสิ่งที่เราไป
 เห็นมา ถ้าเราลงไปจำไว้มันนะแล้วเรายังจะไปอีกเนี่ยทุกข์แล้วคร่ำครวญถ้ามีเวลาว่างไปอีกเตรียมเงิน
 เท่านี้เท่านี้ครวญที่แล้วไปโน้นน้อยเนี่ยทุกข์แล้วเนี่ยกำหนดรู้ทุกข์ตัวเนี่ย ที่ว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นแล้วเป็น
 ธรรมดาสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับเป็นธรรมดาเป็นอย่างนี้ นิโรธดับทุกข์ก็ดับอารมณ์เนี่ย คำว่าดับ
 อารมณ์คือดับความรู้สึกที่จิตที่มีต่อรูป ต่อเสียง ต่อกลิ่น ต่อรส ต่อโณภูมิจิต ต่อธรรมารมณีนี่ยต่อสิ่งใดสิ่ง
 หนึ่งที่มีมันมีความรู้สึกในจิตหรือมันก่อควนในจิตทั้งพอใจในจิตก็ตามทั้งไม่พอใจในจิตก็ตามถือว่าสิ่งใดสิ่ง
 หนึ่งที่คาใจเราอยู่หรือฝังใจประทับใจเราอยู่เนี่ย ทำให้เราทุกข์ดีก็เป็นทุกข์ ไม่ดีก็เป็นทุกข์เหมือนกับเรา
 อยากได้ต้องการอะไรเนี่ยต้นตอความอยากเราก็ขวนขวายแล้วพยายามแล้วอดหลับอดนอนทำคามเพียร
 เพื่อให้ได้มาเนี่ยขณะที่เราทำความเพียรให้ได้สิ่งที่เราถูกใจชอบใจก็เป็นทุกข์แล้ว ที่นี้เราได้มาแล้วสิ่งนั้น
 ได้รับมาแล้วเราก็ต้องมารักษาสิ่งนั้นได้มาด้วยความทุกข์ยากลำบากขณะที่เราระวังรักษาก็เป็นทุกข์อีก
 รักษาดีแล้วมันเสื่อมหรือมันอนิจจังไปหมดคุณค่าเหมือนยาที่เก็บไว้นานเสื่อมคุณภาพ มันก็เป็นทุกข์อีก
 ทุกข์เพราะสิ่งที่ต้องวิบัติพลัดพรากจากไปเนี่ยทั้งขึ้นทั้งลงเลย ทุกข์ในการแสวงหา ทุกข์ในการระวังรักษา
 ทุกข์ที่ต้องพลัดพรากจากไปถ้ามันไม่จากเราไปเราก็ต้องจากมันไปเพราะเราแก่เราเฒ่าแล้ว(หัวเราะ)ก็ทุกข์
 ทั้งขึ้นทั้งลงเนี่ยต้องกำหนดรู้ทุกข์แบบนี้ สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์คือต้นตอความอยากเห็นรูปนั้นสวยนี้ดี
 อยากได้ต้องการก็เป็นทุกข์แล้ว ที่นี้เราต้องการเขาแต่เขาไม่ต้องการเราโดนอกหักอีกเป็นทุกข์อีกเนี่ยต้อง
 เอาทั้งขึ้นทั้งลงเนี่ยเราจะได้รับความจริงที่พระอาจารย์พูดเนี่ยเราจะได้รับความจริงแบบนี้หมายถึงอริยสัจ๔
 ในทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคเนี่ยนิโรธก็ดับรูป เสียง กลิ่น รส โณภูมิจิต ธรรมารมณดับแล้วก็ว่างคือไม่ให้
 ติดใจคือไม่ให้ติดอยู่ในใจเราสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ตามเหมือนกับไม้ขีดก้านเดียวก็เผาไหม้เผาทั้งโลกได้เอ็งรู้ไว้เนี่ย
 ทุกข์ เนี่ยเหมือนกับท่านพระอัญญาโกณฑัญญะเลยท่านฟังแล้วรู้เข้าใจเลยอ้อ! สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้น
 แล้วโดยธรรมดาสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับเป็นธรรมดาดับก็คือว่างไปหมดเลยเนี่ยก็ต้องปล่อยให้มันว่าง
 ไปไม่ต้องไปขวนขวายให้มันไม่ว่างอีกเหมือนงานเสร็จแล้วเสร็จเลยแหม! ต้องทำอีกติดอกติดใจมันสำหรับ
 แค่นี้ก็ไรแค่นี้ก็จะต้องเอาให้มากกว่านี้ทุกข์แล้ว กำหนดรู้ทุกข์ด้วยกำหนดรู้ทุกข์คือสมุทัยด้วยต้นตอ
 ด้วย นิโรธความดับทุกข์ก็ดับรูป เสียง กลิ่น รส โณภูมิจิต ธรรมารมณีนี่ยดับความรู้สึกที่ใจ มรรคหนทาง
 เข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์ก็คือตาเห็นรูปก็ดับรูปเรื่อยไป หูได้ยินเสียงก็ดับเสียงเรื่อยไป จมูกได้กลิ่น ลิ้น
 ได้รส กายได้สัมผัสใจได้รับรู้ธรรมารมณีก็นับเรื่อยไป ดับแล้วมันก็ว่างๆแล้วก็สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้น
 แล้วโดยธรรมดาสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนดับไปเป็นธรรมดา เพราะอะไรเพราะไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา ถ้าเราบอก
 เอ๊ย! ของข้าถ้ามันของเราจริง มึงก็อย่าแก่งแย่งตายนะมึงอย่าไปนะมันต้องเพื่อเราแสดงว่าโธนี่เรา
 บังคับมันไม่ได้มันไม่ใช่ของเราแล้วเนี่ยเพราะฉะนั้นเรารู้ความจริงอย่างนี้แล้วเราก็จะให้มันว่างต่อไปไม่ต้อง
 เป็นทุกข์เนี่ยท่านพระอัญญาโกณฑัญญะท่านฟังเรื่องอริยสัจ๔ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคแล้วท่านก็สรุปของ
 พระองค์เองด้วยความเข้าใจว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีความเกิดขึ้นแล้วโดยธรรมดานี้หมายถึงว่าเกิดขึ้นที่ใจเราขณะที่
 เราไปรับรู้มาเนี่ยเกิดแล้วที่ใจเราเนี่ยสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีความเกิดขึ้นแล้วเป็นธรรมดาสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนดับเป็น

ธรรมดาเดียวใจเราก็เปลี่ยนวันหนึ่งเปลี่ยนเท่าไรเองคิดดูแล้วไม่ดับได้ยังงัยถูกของท่านพะยะเลย ต้องว่าอย่างนี้แต่เราทำใจกันไม่ได้เอง(หัวเราะ)เราก็เลยต้องแบกทุกข์แบกโลกไปอีกเนี่ยเวียนว่ายตายเกิด นับภพนับชาติไม่ถ้วนก็เพราะแบบเนี่ยเพราะอะไรเพราะมันระลึกถึงไอ้ตัวระลึกถึงมันคืออะไร? สติมันระลึก มากเกินไปเนี่ยมันก็เลยจมอยู่ในอารมณ์เดี่ยวนั้นนะอยากได้เป็นทุกข์ปรารถนาดีก็แล้วไม่ปรารถนาดีก็แล้ว ก็ยังเป็นทุกข์ทั้งดีทั้งไม่ดีนั้นมันเลยเป็นเหตุให้ทุกข์มาก ถ้าเราตัดสติทั้งเลยถูไม่ระลึกต่อไปกว้างแล้ว ทุกข์เหล่านี้ไม่มีรูปก็ไม่มีเสียงก็ไม่มีกลิ่นก็ไม่มีรสก็ไม่มีโณภูมิจะธรรมารมณก็ไม่มี ทำไมจึงไม่มีเพราะ ไม่ได้ระลึกถึงมัน(หัวเราะ)นั่นแหละสติการระลึกถึงก็ระลึกไปตามสัญญาอุปาทานที่มันไปยึดเอาไว้ถ้าเราไม่ ระลึกถึงก็กว้างแล้วเพราะฉะนั้นต้องใช้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติ รู้จิตว่านี่ทุกข์นะรู้สติว่าไอ้นี้เป็นต้นเหตุให้เกิด ทุกข์ด้วย เกิดสมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ด้วยเพราะมันระลึกไปตามสัญญาอุปาทานแล้วก็ปรุงแต่งคำว่าปรุงแต่ง เนี่ยสังขารปรุงแต่งจิต สังขารปรุงแต่งรูป เสียง กลิ่น รส โณภูมิจะ ธรรมารมณเนี่ย เพราะฉะนั้นก็พระองค์ ก่อนที่จะปรินิพพานพระองค์ก็ตรัสเตือนไว้อีกว่าการเข้าไปสงบระงับสังขารเสียได้ เตสั วุปลโม สุขโข เนี่ย เพราะฉะนั้นเราต้องไม่ให้มันปรุงแต่งใจเรา ไม่ให้ใจเราไปปรุงแต่งรูป เสียง กลิ่น รส โณภูมิจะ ธรรมารมณ เหล่านั้น นั่นนะท่านรู้เห็นความเป็นจริงแค่เนี่ยไม่มากเลย พระพุทธเจ้าว่าโกณฑัญญะเธอรู้แล้วหนอ (หัวเราะ)คือได้เป็นพระโสดาบันนะ คือที่ได้ดวงตาเห็นธรรมเนี่ยได้แค่โสดาบันนะต่อให้มาเมื่อเข้าพรรษา เนี่ยคือวันนี้พอพวงนี้ได้ฟังอนัตตลักขณสูตร แสดงถึงเรื่องอนัตตาความว่างเนี่ยพระอัญญาโกณฑัญญะ พระวัปปะ พระภททิยะ พระมหานาม พระอัสสชิบรรลुพระอรหัตต์หมดเลยเพราะอะไร?เพราะได้ฟังอนัตต ลักขณสูตร คือสูตรว่าด้วยความว่างหรืออนัตตา เนี่ยได้บรรลुพระอรหัตต์กันทั้งหมดเพราะฉะนั้นใครบางคน ที่เข้าใจผิดนึกว่าดวงตาเห็นธรรมเอ๊ะ! ขนาดไหน มันก็สงสัยครูบาอาจารย์ทั่วโลกมันแก้ปัญหาไม่ได้เพราะ อะไรเพราะไม่มีปัญญาอย่างอาตมา(หัวเราะ)อย่างอาตมาฟังแล้วรู้เรื่องเนี่ยต้องมาฟังอนัตตลักขณสูตร เนี่ยถึงได้บรรลुพระอรหัตต์พร้อมกันหมดเลย แต่ของคั่นนั้นมีพระอัญญาโกณฑัญญะองค์เดียวที่ได้ฟังแล้ว ได้ดวงตาเห็นธรรมองค์แรก แต่ทุกองค์ที่ยังไม่เข้าใจก็ยังไม่ทำความเข้าใจความเพียรอยู่ยังคาใจอยู่ยังไปพิจารณาอยู่พอ มาได้ยินได้ฟังพระพุทธเจ้ามาแสดงถึงเรื่องอนัตตาความว่างสิ่งรู้มาทั้งหมดตั้งแต่แรกจนถึงปัจจุบันให้มัน ว่างไปให้หมดไม่ต้องไปตามคิดตามนึกมันอีกแล้วเราก็ไม่มีทุกข์ แค่นั้นนะจิตไม่มีอุปาทานยึดมั่นในสิ่งใดก็ เป็นพระอรหัตต์หมดเลยทั้ง๕พระองค์ เนี่ยเนื้อความของเทศนาเนี่ยที่พระอาจารย์สรูปเนี่ยง่ายสั้นลงแค่เนี่ย ถ้าเอ็งจะไปอ่านจริงละโธ้ย! แค่อ่านก็หุบเลยต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)อ่านเรื่องยาวแต่พระอาจารย์มี ปัญญาพลิกวิกฤติเป็นโอกาสเอาของพิศดารให้สั้นได้หรืออย่างสั้นให้พิศดารได้อย่างพระอาจารย์นี่เป็นผู้ แดกฉานต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเรารู้ความจริงแล้วเราจะได้ไม่ม่งมายแล้วก็เออ! แค่นี้เองเนื้อหาสาระ ง่าย ๆ รูปสิ่งที่ตาเราเห็นทั้งหมดก็เป็นรูปทั้งหมดเข้าใจใหม่ นูที่เราได้ยินเสียงทั้งหมดที่เราได้ยินได้ฟัง ทั้งหมดมันก็เป็นรูปเหมือนกันมันก็อาศัยที่เราไปยึดติดมันเหมือนมีตัวตนพอเราไม่ยึดถือมันมีตัวตนใหม่? ไม่มีนั้นนะว่างหมดเลยนั้นนะ สำคัญที่เราไปยึดถือมันเองนะ พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนอรรถกถาภาณุโยค กามสุขัลลิกานุโยค พระองค์สอนไม่ให้เข้าไปใกล้ในทางสองอย่างนี้ คำว่าไม่ให้ใกล้คือไม่ให้ใกล้ในทางสอง อย่างนี้คือไม่ให้เดิน ไม่ให้ปฏิบัติ ไม่ให้กายลำบากเปล่า ไม่ให้กายยึดติดในสุข ความสุขชนิดนี้ไม่พ้นทุกข์ เป็นของชั่วคราว ทำไมจึงว่าเป็นของชั่วคราวเพราะมีความแก่ ความเจ็บ ความตายมีอยู่ในนั้นจึงเป็นของไม่

ยังยืนต้องว่าอย่างนี้ พระองค์จึงสอนไม่ให้เข้าใกล้ ทีนี้เมื่อกับที่พระองค์เคยเห็นมาแล้วรู้มาแล้ว ตอนที่ออกมหาภิเนษกรมณ์ไปประพาสอุทยานไปเห็นคนแก่กลับมาที่จิตคาใจพระพุทธเจ้าเลยที่นี้พอนางสนมกำนัลในพระองค์เห็นเป็นคนแก่หมดเลยทุกที่ที่เคยเห็นสวายนั้นสวายนีฟังดีดดีดีไปอะไรชอบอกชอบใจนั้นก็เห็นเป็นคนแก่หมด คนแก่กำลังติดพันร้องอยู่(หัวเราะ) รุ่งขึ้นมาเจ็บ รุ่งขึ้นมาป่วยวันนี้แก่แล้ว(หัวเราะ) กลับมาแล้วพวกนี้ต้องป่วยหมดแล้วพระองค์มารู้ความจริงเป็นสมาธิจิตเลยเป็นอุคคหนิมิต เป็นปฏิภาคนิมิต เลยพระองค์มีปัญญาขยายไปทั้งประเทศเลยโอ้! ที่พระองค์เป็นพระราชาปกครองเนี่ยทุกวันนี้แทนที่นึกว่าปกครองคนนั้นคนนั้นไม่ใช่! กำลังปกครองคนแก่คนเจ็บอยู่นะ(หัวเราะ) รุ่งขึ้นไปไต่วานนี้ป่วยวันนี้ตายแล้วโอ้! ปกครองคนตายอยู่เนี่ยเราอยู่ใกล้คนตายอยู่เนี่ย(หัวเราะ) แล้วมันจะมีประโยชน์อะไรเนี่ยรุ่งขึ้นไปก็หาทางไปอีกเอ๊ะ! เราหาทางออกไม่ได้ทำยังไงเราจึงจะพ้นความแก่ ความเจ็บ ความตายจิตมันก็หมกมุ่นครุ่นคิดอยู่รุ่งขึ้นไปก็เห็นสมณะผู้สงบ เนี่ยว่าเออ! ถ้าเราขึ้นอยู่ยังครองเรือนอยู่ปกครองประชาชนอยู่นี่น่ากลัวไปไหนไม่รอดแน่เลยต้องเจ็บต้องตายเหมือนกับเขาแน่แหละเพราะฉะนั้นเมื่อพระองค์ก็อุปมาในความรู้เมื่อมีมืดแล้วก็มีสว่างเป็นเครื่องแก่ มีร้อนแล้วก็มีความเย็นเป็นเครื่องแก่ อาจจะมีวิธีแก้ไขให้แกไม่ให้เกิดไม่ให้เกิดตาย แล้วพระองค์ค้นพบใหม่? ค้นพบ ค้นพบยังงัย ว่างอย่างเดียว ความว่างมีคนแก่ใหม่ เอ็งตอบเองได้เลย ความว่างมีคนเจ็บใหม่? ไม่มี ความว่างมีคนตายใหม่? ไม่มีเนี่ยพระองค์ค้นพบต้องให้ว่าง นิพพานัง ปรมัง สุตถุญญังนี้ไงเนี่ย พระองค์เห็นถึงความว่างเลยรู้ถึงพระนิพพานเลย เนี่ยต้องทำจิตให้ว่างเนี่ย เข้าถึงเลย ยืน เดิน นั่ง นอนเราอรรถอัปความว่างก็คืออรรถอัปพระนิพพานไว้พูดเข้าหูไปสู่ใจไล่ชยะ อารมณัมะเร็ง อารมณโว ฆยะ อารมณโว เนี่ยสิ่งสกปรกเราเห็นแล้วก็ไม่อยากเข้าใกล้ มะเร็ง อารมณโว ก็เหมือนถ้าใครเป็นโรคมะเร็งแล้วไม่รอดตายแน่ตายแน่นอนเพราะฉะนั้นไม่เอาดีกว่ารูปที่สังสมไว้ นั่นนะเป็นเหตุให้เป็นชยะสังสมไว้มากก็เป็นชยะแล้วก็เป็นมะเร็ง อารมณโว เกิดขึ้นเอฟเฟ็คขึ้นมาที่จะทำให้เราเนี่ยเดือดร้อน ยืน นอน นั่ง เดินไม่เป็นสุขแล้วป่วยไข้ไม่สบายแล้ว เสียงที่สังสมไว้ก็เป็นชยะ อารมณโว มะเร็ง อารมณโว เอ็งเห็นมัยซีดีอะไรที่มันทับถมกันเป็นกองชยะ(หัวเราะ) ที่มันอัดเสียงไว้มากมายนั่นแหละมีอุปมาเหมือนกองชยะ ชยะ อารมณโว เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณโว ที่อาตมาอุปมาไว้เหมือนกองชยะคือเห็นที่ไหนก็หนักได้वाई! พวกชยะเนี่ยเหมือนชยะทั้งนั้นเลย(หัวเราะ) ที่หลังเอ็งก็เอาอย่างพระอาจารย์บ้างเห็นรูปก็รูปชยะ ได้ยินเสียงก็เสียงชยะ ได้กลิ่นก็กลิ่นชยะ ได้รับรู้ว่าไฉนรสชยะ เดียวนี้มันมีน้ำอะไรต่อมิอะไรที่เขาหมักเขาตองไว้ นั่นแหละน้ำชยะนะ(หัวเราะ) ไม่ใช่อาตมาพูดผิด(หัวเราะ) นั่นนะ น้ำนั้น น้ำนั้น น้ำนั้น น้ำนั้น น้ำชยะภาพอะไรเนี่ยน้ำชยะทั้งนั้นเนี่ยแล้วเอ็งก็จะได้รู้ได้รสกลิ่นรสชยะสัมผัสชยะธรรมารมณโว ทั้งหมดเลยที่รู้ว่าเป็นชยะทั้งหมดเลยแล้วเราก็ทำจิตของเราให้ว่างจากชยะอย่างนั้นทำให้จิตว่างไม่ให้เหลือแล้วหนึ่ง ถ้าโยมจะถามพระอาจารย์ว่าแล้วพระองค์ตรัสรู้ที่แสดงกัมมัฏฐาน ๔๐ กองมีประโยชน์เพื่ออะไร? อาตมาก็จะบอกให้โยมรู้จำเอาไว้เลย เนี่ยที่พระองค์แสดงกัมมัฏฐาน ๔๐ กองไว้เนี่ยเป็นเพียงขจัดชยะ อารมณโว มะเร็ง อารมณโว ให้เหลือเพียงเอกคตา อารมณโว อารมณโว เดียว ให้เหลือเอกคตา จิตจิตเดียว ให้เหลือเอกคตา ธรรมธรรมเดียว ทำยสุดต้องไม่ให้มีเลยที่พระองค์สรุปไว้ของพระองค์เองไว้ว่า สัพเพ อัมมา อนัตตา สัพเพ อัมมา อนัตตา ทั้งธรรมและอธรรมก็ให้ว่างไปให้หมดเมื่อจิตเราว่างแล้วก็คือว่างจากชยะ อารมณโว มะเร็ง อารมณโว เนี่ย นั่นนะ โยมจะได้ใคร่ครวญระวังจะเก็บชยะเอาไว้ดีหรือไม่เนี่ย(หัวเราะ) ก็จะเอามะเร็ง อารมณโว ไว้ดีไหมเนี่ยพระ

อาจารย์ต้องเทศน์สอนชาวบ้าน ใครจะได้เข้าใจง่ายๆหน่อยตาสีตาสาก็พลอยรู้เรื่องหมด เด็ก๗ ขวบ, คนตัดฟันไม่รู้หนังสือก็รู้เข้าใจได้ เนี่ยที่พระอาจารย์เทศน์ให้ง่ายๆสอนให้ง่ายๆเนี่ย โยมรู้แล้วก็เนี่ย ชยะกุไม่เอารังเกียจ อย่างสมมุติว่าเราแต่งตัวสวยงามแหม! อาบน้ำอาบท่าเสื้อผ้าใหม่แล้วอยากจะไปเข้า ไกล่อีกซี่เลนตมไม่เนี่ย(หัวเราะ)นั่นแหละให้เราคิดไว้ที่พระอาจารย์อุปมาไว้ว่าเนี่ยพวกเนี่ยชยะนะไม่ให้เข้า ไกล่เดี่ยวกลิ่นมันจะมาติดบ้างสกปรกมันจะมาเลอะบ้างแต่มันเลอะที่ใจปกเปื้อนทำให้เราเศร้าหมอง เข้าใจใหม่เนี่ย สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีความเกิดขึ้นแล้วโดยธรรมดา สิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับเป็นธรรมดาเป็น อย่างนี้ สิ่งใดสิ่งหนึ่งก็สกปรกเสียความรู้สึกได้มึงแต่งตัวสวยสดงดงามเดินถนนฝนเกิดครกมันวิ่งน้ำกระ เซนเข้ามาก็ได้เรื่องแล้วมึง(หัวเราะ)เลอะตัวด้วยเลอะเสื้อผ้าอีกมึงก็แค้นแล้ว นั่นนะสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความ เกิดขึ้นโดยธรรมดาสักทั้งปวงล้วนมีความดับเป็นธรรมดาเราต้องคิดว่าเออ! เลอะได้ก็ซักได้ไม่ต้องไปโกรธ เขาหรอก ใ้เรามันมีเวรมีกรรม กูไม่มีรถอย่างเขากูต้องมาเดินถนน(หัวเราะ)ใ้เขามีบุญมากกว่าเราเออ! อย่าไปถือสาหาโทษเขาเลยผู้มีบุญเรามีกรรม(หัวเราะ)แล้วเราก็ไม่ต้องไปทะเลาะไม่ต้องทำให้เศร้าหมอง ขณะที่เราเลอะเราเปอะเปื้อนเราได้ใช้เวรใช้กรรมแล้วเข้าใจใหม่ แต่ถ้าเราไปทะเลาะทุ่มเถียงเนี่ยกรรมเพิ่ม อีกแล้ว เพิ่มความรู้สึกก็ต้องถึงโรงถึงศาลแล้ว ต้องเป็นคดีความอีกแล้วเห็นมัยเนี่ยเห็นเล็กๆนิดเดียวเนี่ย พลอยเป็นเรื่องใหญ่ ใ้ตั้งค์ของเราแทนที่เลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวเนี่ยต้องไปเสียค่าปรับเนี่ยเอ็งว่าเสียมาก ไ้หมแทนที่เอ็งเฮ้ย! กูเสียแค่ค่าผงซักฟอกกูเสียเวลาหน่อยซักมันแต่ถ้าไปเสียสตาจค์ค่าปรับเนี่ยเพิ่มมาก เราต้องคิดให้ถี่ถ้วนอย่างนี้เพราะฉะนั้นสิ่งใดสิ่งหนึ่งนิดเดียวก็ไม่ได้ทำรักษาความสะอาดเนี่ยเหมือนหญิง สาวที่รังเกียจสิ่งสกปรกไม่เข้าใกล้เลยกลิ่นเหม็นอะไรซี่เลนซี่ตมต้องหลีกเลี่ยงเลยไม่เอาไม่เข้าใกล้เลยต้อง รักษาความสะอาดเหมือนจามมะรีรักษากายเนี่ยโบราณเขาบอกไว้มันรักษาสิ่งสกปรกมันยอมตายไม่ยอม สกปรกใ้จามมะรีเนี่ยมันมีอยู่ในนั้นแถววิเบตโน้น มันอยู่กับความหนาวโน้นใ้สิ่งที่มีสกปรกมันอยู่ไม่ได้ ข้างล่างมันอยู่ไม่ได้ต้องอาศัยที่สูงและที่น้ำแข็งเย็นโน้น มันมีขนรุงรังมันอบอุ่นในตัวแต่ใ้สิ่งสกปรกไม่ เอาไม่ชอบเนี่ยก็เหมือนกันจำเอาไว้ให้ดี เอ็งจำเทศน์อย่างอื่นจำไม่ได้ จำสกปรกแล้วไม่เข้าใกล้ก็พอแล้วทำ ให้จิตเราว่างแบบนั้นนะ เหมือนกับไม่ยอมเข้าใกล้สิ่งสกปรก คนไม่ดีพูดไม่ดี เสียงไม่ดี กูไม่เข้าใกล้ใ้ชยะ อารมณมะเร็งอารมณ(หัวเราะ)จะใ้ว่างห่างไกลเหมือนตอนเข้าที่อาตมาเทศน์สอนโยมนั้นนะใ้ใ้ไปใ้ หมด เห็นรูปก็ใ้ไปใ้ไกลเลย ไ้ยินเสียงก็ใ้ไปใ้ไกล ไปแล้วมันจะใ้ว่างใ้กลิ่นใ้รสใ้สัมผัสใ้โล่มันไปใ้ ไ้ไกล เราไม่เข้าใกล้แล้วก็ใ้ให้เขาเข้าใกล้เราด้วยแล้วเราก็จะสะอาดจิตของเราจะใ้ว่าง อาตมาเอามาสอน ได้หมดนั้นนะ คุณง่ายเห็นมัยนั้นนะสิ่งใดสิ่งหนึ่งถ้าเราเข้าถึงแล้วเรารู้จักแล้วก็เอามาเป็นข้อวัตรปฏิบัติทำ จิตของเราใ้ว่างใ้บริสุทธิ์ได้ นั่นแหละจึงจะถูกต้องตามแนวทางนัยยะของท่านพระอัญญาโกณฑัญญะ ที่ว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งแต่ท่านเป็นคนมีปัญญามากท่านสรุปใ้ใ้ง่ายๆแต่พวกเอ็งต้องสอนแบบนี้(หัวเราะ)ไม่จั้นเอ็ง ไม่จำหรอกไม่จั้นเอ็งไม่เข้าใจไม่รู้เรื่องเอ็งฟังไม่รู้ก็ครั้งก็ครั้งกูก็ยังจับใจความไม่ได้กูจะปฏิบัติไม่ได้เนี่ยต้อง สอนแบบเนี่ยแล้วมันจะใ้ธรรมชาติพระอาจารย์สอนอย่างธรรมชาติเอาธรรมชาติสอนโยมแล้วโยมก็เข้าใจ ง่ายๆแบบนี้ ความจริงไม่ได้ลึกลับซับซ้อนอะไรเลยแต่สำหรับผู้มีปัญญาผู้มีบุญญาริการท่านรู้ละเอียดถี่ถ้วน ท่านพูดสั้นๆแต่ว่ากินใจความหมดเลย อย่างพระอาจารย์นี้ต้องมาอธิบายพวกเองเพราะพระอาจารย์อยู่กับ พวกโยมนี่ไม่ได้อยู่กับพวกบัณฑิตนักปราชญ์(หัวเราะ)ต้องมาเทศน์แบบนี้ใ้โยมรู้ใ้โยมเข้าใจแล้วโยม

จำหลักไว้ได้แล้วโยมก็จะไม่มีทุกข์เนี่ยทุกข์เกิดจากสิ่งที่รูป เสียง กลิ่น รส โณฏฐัพพะอันใดอันหนึ่ง คำว่ารูป เสียง กลิ่น รส โณฏฐัพพะ ธรรมารมณไม่ใช่ว่าทั้งหมดนะ อย่างใดอย่างหนึ่งก็ทำให้เราเกิดทุกข์ได้ ไม่ใช่ทั้งหมด แต่ถ้าทั้งหมดนี้ดับเบ็ลนี้แยเลยดับเบ็ลแเอ้คั้นเนี่ยระวังให้ดีเถอะมันประมวลมาถล่มทลายกว้างอันนี้ได้แล้วอันนี้อีกกว้างไม่ได้แล้ว(หัวเราะ)ตบะแตกแล้วที่เนี่ยข้นแตกแล้วเนี่ยต้องจำไว้แบบนี้ หมายถึงท่านยกมาเป็นอุทาหรณ์หนึ่งเดียวก็สามารถทำให้ทุกข์ได้ คนมีปัญญาไวเข้าใจทุกข์รู้ทุกข์ได้ รวดเร็วมาสอนจิตได้รวดเร็วเลยอ้อ! นี่เพียงสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวเนี่ยถ้าหลายๆอย่างอ้อ! เรายี่เหมือนกับเคยจมนโคลนบุกทำไรไถนามาเพียบเลย(หัวเราะ)เรากียังไม่รู้สึกรู้สึก(หัวเราะ)ทุกข์ขนาดไหนแตกออกฝนตกหน้าหนาว เก็บเกี่ยวอะไรอีกทุกข์ทั้งนั้นอย่างเดียวนะเนี่ยเพราะข้าวอย่างเดียวเอ็งคิดดู สมมุติว่าข้าวอย่างเดียวเป็นทุกข์ ในขณะที่ไถที่ว่นเพื่อจะปลูกแล้วเห็นมัย เวลาว่านก็ต้อว่ก้นอย่างดีให้ได้ระยะด้วย เดี่ยวมันไม่งามมันไม่ให้ผลรวงจะไม่สวย(หัวเราะ)เนี่ยก็เป็นทุกข์แล้วว่นก็ต้อว่ให้เป็นระยะให้สวยงามเวลาเก็บเกี่ยวอีกก็อย่าให้มันร่วงอย่าให้มันหล่นก็เนี่ยเป็นทุกข์แล้วก็ต้อว่มาเหยียบมาย่ำมาฟาดอีกเนี่ยเป็นทุกข์หลายต่อเนี่ยข้าวอย่างเดียวพระอาจารย์ยกนัยยะของท่านพระอัญญาโกณฑัญญะว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นแล้วโดยธรรมชาติสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับเป็นธรรมดาต้อว่มาแยกให้โยมฟังอ้อ! หนึ่งเดียวนะเนี่ยหนักหนาสาหัสเหมือนอุปมาเหมือนกับเราจะปลูกข้าวเพื่อให้เราได้ออกกิน เนี่ยเรื่องข้าวอันเดียวเนี่ยทุกข์มากเลย เนี่ยสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวเนี่ยทุกข์เยอะ ถ้าต้อว่มาจะอุปมาอย่างอื่นก็คงไม่เห็นหรือ(หัวเราะ)เพราะเอ็งมันคนทำนา(หัวเราะ)เคยเห็นเขาทำอยู่(หัวเราะ)ใช่! นี่แหละต้อว่พูดหนึ่งเดียวนะเนี่ย สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นแล้วโดยธรรมชาติทุกข์ข้าวอย่างเดียวเอ็งดูทุกข์ก็อย่างเนี่ยแล้วเรากียะทุกข์อยู่กับไร่กลับนาแล้วเราจะไปรู้เรื่องอะไร ถ้าไม่รีบว่นในฤดูฝนเอ็งจะไปว่นที่ไหนมันไม่มีน้ำเอ็งก็จะได้ผลอีกเอ็งก็จะเป็นทุกข์อีกเนี่ยเห็นมัย ถูกต้อว่ของท่านพระอัญญาโกณฑัญญะที่สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นแล้วโดยธรรมชาติเนี่ยคือเกิดขึ้นแล้วในจิตมีความประสงค์เนี่ยสิ่งนั้นล้วนมีความดับเป็นธรรมดาแต่พระอัญญาท่านเห็นทั้งการเกิดการดับของมัน มันเกิดขึ้นในใจก็ให้มันดับในใจให้มันว่างไปจากใจซะแล้วมันก็จะได้ไม่มีทุกข์อันนั้นเรามีอย่างเดียวนั้นนะ เรายี่หมกมุ่นครุ่นคิดเป็นวันเป็นเดือนนะกว่ามันจะแก่เอ็งคิดดูว่ามันเท่าไรแล้วก็ต้อว่มาเกี่ยวกันอีกเนี่ยนอนเป็นทุกข์อีกต้อว่มาจะมัดระวังไล่นกไล่กาอะไรอีก(หัวเราะ)ไล่แมลงอีกเจอหนอนหนอนใช้อีกเนี่ยทุกข์หลายรายการในการระวังรักษาเนี่ย สิ่งเดียวเท่านั้นคือข้าวต้อว่อย่างนี้ที่นี้จะได้เข้าใจชัดว่าเออ! สิ่งหนึ่งสิ่งเดียวเป็นยังงัยแล้วจะทุกข์แล้วจะดับไปยังงัยท้ายสุดพอได้กินแล้วก็หายถ่ายเป็นอุจจาระปัสสาวะไปแล้วเนี่ยที่พระอัญญาโกณฑัญญะบอกเกิดขึ้นสิ่งหนึ่งสิ่งใดมีความเกิดขึ้นแล้วโดยธรรมชาติสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับเป็นธรรมดาเนี่ยพอกินอิ่มแล้วหมดไปแล้วเดี่ยวต้อว่ปลูกใหม่อีกแล้วเอ็งเตื่อตร้อนแล้วเนี่ยสิ่งเดียวเนี่ยให้เราจำไว้ให้มันเลยแล้วเรากียะได้ไม่เป็นทุกข์แล้วเรากียะได้จำไว้เนี่ยเออ! อาตย์ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะตั้งสองพันกว่าปีแล้วพระอาจารย์ฟังมาขยายความให้เราเข้าใจเดี่ยวนี(หัวเราะ)ปาเข้าไป๒๕๕๓ พรรษาถึงปัจจุบันนี้เห็นมัย กว่าจจะรู้แจ้งเข้าใจนี้เสียเวลาเป็นทุกข์เนี่ย เทียวไปเทียวมาหาพระอาจารย์เทศน์ให้ฟังทุกวันพระอยู่แล้วยังไปไม่ถึงไหนอีกยังจำไม่ได้แลพระอาจารย์เทศน์ก็เออ! แลดีเข้าท่าแต่ก็ยังมีทุกข์อยู่(หัวเราะ)เนี่ยที่นี้จะได้จดจำแม่นเลยเนี่ยอันเดียวรูปอย่างเดียว เสียงอย่างเดียว กลิ่นอย่างเดียว รสอย่างเดียว โณฏฐัพพะอย่างเดียว ธรรมารมณอย่างเดียวก้อให้เกิดโทษทุกข์แบบนี้มีนัยยะมากมายเลยต้อว่เสาะ

แสวงหาอะไรไฉน! ถ้าพระอาจารย์เจียรนัยนำกล้วยแยมเนื้อหุบแน่นเลยเอ็งไม่ต้องทำมาหากินกัน
หรือแจกที่ไหนก็ทุกข์พระอาจารย์ไม่ต้องทำมาหากินแล้ว(หัวเราะ)เดี๋ยวเอ็งก็มาบ่นพระอาจารย์แล้วมีงฟิง
นานก็เป็นทุกข์อีก(หัวเราะ)ที่นี้จะได้รู้ความจริงนี่เป็นอย่างนี้ธรรมชาติของพระพุทธเจ้าธรรมชาติของพระอรหันต์
เจ้าท่านมีน้อยจะต้องร้อยนัยพันนัยตามที่พระองค์แสดงไว้ว่ามีตั้งร้อยนัยพันนัยเป็นลักษณะแบบนี้เหมือน
กับข้าวอย่างเดี๋ยวเอ็งเห็นมีก็ต้องมีพิธีกรรมมากมายเลยต้องไถต้องคราดต้องเอาเก็บหญ้าอะไรเนี่ยทุกข์
อย่างเดี๋ยวเนี่ยเพื่อจะปลูกข้าวว่าจะเก็บหญ้าไปนาทำให้หมดศัตรูพืชไปแล้วยังต้องหาน้ำหาทำให้มันแช
เอาไว้อีก น้ำแห้งก็ไม่ได้เป็นทุกข์พอมันเกิดมันโตขึ้นมาซักมีหน่วยมีผลขึ้นมายังมีแมลงบ้างยังนกอีกจะมา
กินอีกแย่งเราอีกเป็นทุกข์ต้องมานั่งเฝ้าตากแดดตากฝนตากลมหนาวอีกเนี่ยป้องกันอีกทุกข์ให้อ้อ!
เยอะแยะอีกเนี่ย ที่พระองค์บอกเนี่ยร้อยนัยพันนัยเนี่ยเอ็งฟังนัยยะอันเดียวเนี่ยหุบแล้วเห็นมีเนี่ยเหมือน
ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะท่านสรุปสั้นๆ สำหรับผู้มีปัญญา สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นแล้วโดยธรรมดา
สิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับเป็นธรรมดาคือให้มันว่างไปให้หมด เกิดเท่าไรก็ให้ดับไปให้หมดว่างไปให้
หมดจนกระทั่งมันว่างเป็นปกติ พอมันว่างเป็นปกติ คำว่าปกติคือมันว่างเป็นอัตโนมัติเข้าใจมีคือเราไม่
ต้องข่มใจไม่ต้องขมจิตไม่ต้องขมจิตเป็นธรรมชาติของมันเองเพราะมันว่างของมันเพราะความเคยชินของ
มันเองว่าเออ! เราฝึกความว่างมาที่นี้เราเห็นอะไรแล้วมันก็ว่างไปว่างไปว่างไป ที่นี้เราก็อาศัยความว่าง
อันเนี่ยเป็นมรรคเป็นหนทางที่หลังมันว่างจริงๆก็เป็นผลแล้ว มรรคผลอยู่ด้วยกันเนี่ยอาศัยที่ว่ามรรคผลอยู่
ด้วยกันก็คือแบบนี้คืออาศัยความว่างนั้นนะเป็นมรรคคือเป็นหนทางดำเนินปฏิบัติที่หลังมันเคยชินมันว่าง
จริงๆเป็นผลแล้วมรรคผลเกิดขึ้นแล้วที่นี้เราเอาทำจนตายเลยนิพพานัง ปรมัง สุตถุญญังแน่นอนเลยหายทุกข์
ไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดกูไม่ติดแล้วโลกภพนี้ชาตินี้ไม่มาเวียนเกิดไม่มาเวียนแก่เจ็บตายในโลกนี้อีกแล้ว
กูผ่านแล้วต้องคิดแบบนี้แล้วเราก็จะเออ! อาศัยนัยยะที่พระเถระท่านแสดงเอาไว้อาศัยพระอาจารย์ท่านมี
ปัญญาแนะนำให้เราเข้าใจนั้นนะเราก็ถือว่ายังมีบุญอยู่บ้าง(หัวเราะ)จะได้มีบุญอยู่บ้างแล้วเราก็เออ! ไม่
เสียที่สองพันห้าร้อยกว่าปีก็ยังไม่มีพระอย่างพระอาจารย์ยังมาแสดงให้รู้ได้เข้าใจได้ไม่เดือดร้อนแล้วเราก็ไม่
ต้องไปบ่นวายอะไร ไม่ต้องหาเงินหาทองเราเลี้ยงตัวเองเลี้ยงครอบครัวให้มีความสุขก็พอแล้วอย่าทะเลาะกัน
เลยถ้ามันทะเลาะกันแล้วก็ขัดใจกันแล้วก็อยู่กันไม่ได้รักกันขนาดไหนก็ต้องทิ้งกันหมดแล้วก็ทุกข์แล้วสิ่งใด
สิ่งหนึ่งมันขวางใจขัดตาขัดใจขัดหูแล้วได้เรื่องแล้ว หนึ่งเดียวนั้นนะคนๆเดียวนั้นแหละที่อยู่มาตั้งนานแล้ว
เป็น๒๐-๓๐-๔๐ปีคนเดียวนั้นแหละหม! เข้าลึกคท่านพระอัญญาโกณฑัญญะพระเถระเหมือนกันสิ่งใดสิ่ง
หนึ่งนั้นนะสามีก็ตามภรรยาก็ตามลูกก็ตามมีนัยยะอันเดียวกันหมด นี่วิธีขยายให้ครบถ้วนร้อยนัยพันนัยยัง
เดี๋ยวเอ็งจะนึกว่าพระอาจารย์ไม่รู้(หัวเราะ)ที่นี้เราก็อามาอุปมาหนึ่งเดียวนั้นแหละ ถ้าเราเข้าใจหลักแล้วที่
นี้ขยายความได้หมดไม่ว่าอะไรไม่ว่ารูป ไม่ว่าเสียง ไม่ว่ากลิ่น ไม่ว่ารส ไม่ว่าโผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ใดๆเนี่ย
มีนัยยะอันเดียวกันหมดเลยที่พระเถระท่านสรุปไว้เนี่ยสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวเนี่ยเราก็ต้องทำให้ได้ต้องเข้าใจให้ได้
ที่หลังเราก็เข้าใจได้แล้วไม่ต้องไปจดไปจำเลยแล้วมันไม่ลืมด้วย เนี่ยแล้วเราก็จะได้ไม่มีทุกข์กับสิ่งเดียวไม่
ต้องหลายสิ่งต้องว่าอย่างนี้ สิ่งเดียวก็แทบแยมแล้วแทบกระอักเลือดแล้วต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)เลี้ยงตัวเอง
ครอบครัวให้มีความสุข เป็นทุกข์กับไอ้สิ่งเดียวนั้นแหละเกิด แก่ เจ็บ ตายอีกต่างหากไอ้โหมมากมายมหาศาลเลย
ต้องว่าอย่างนี้เนี่ยธรรมชาติหรือธรรมดาเป็นอย่างนี้เดี๋ยวเอ๊ะ! ธรรมชาติธรรมดาเป็นยังงัยหนอ

สภาวะธรรมคือความเป็นเองเป็นไปตามธรรมชาติเหมือนฤดูร้อนฤดูฝนฤดูหนาวเนี่ยเป็นไปตามฤดูกาลเปลี่ยนแปลง มันเลยมีแก่ มีเจ็บมีตายก็เพราะธรรมชาติเนี่ย คนถูกร้อนเกินไปหนาวเกินไปเย็นเกินไปเกินไปตาย เพราะมันทนไม่ไหว ปัญญาไม่พอรักษาไม่ใช่ว่าอย่างนี้ ถ้าเรามีปัญญาก็รักษามันไม่ให้ร้อนเกินไปไม่ให้หนาวเกินไปไม่ให้ช็อคเกินไปก็เขาเรียกปอดขึ้นเอ็งเคยได้ยินมั๊ย ปอดขึ้นก็ตายได้ปอดบวมก็ตายได้เอ็งเห็นมั๊ยเอ็งนึกว่าขึ้นเนี่ยมันตายได้ยังงัยเนี่ย ถ้ามันเป็นโรคปอดบวมขึ้นมาปอดขึ้นขึ้นมาละได้เรื่องเลย เนี่ยเป็นนัยยะอันเดียวกันสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นแล้วเป็นธรรมดาเนี่ยพาดายหมดเลย(หัวเราะ) อนาคตหมดเลยต้องว่างเปล่าหมดไม่ให้เหลือแม้แต่หนึ่งเดียวก็ต้องไม่ให้เหลือต้องทำจิตให้ว่างไว้ทั้งภายในภายนอกยื่น เดิน นั่ง นอนก็ภาวนาว่างๆ พุดเข้าหูไปสู่อใจไล่ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์เอาไว้แล้วเราก็จะได้ไม่เป็นทุกข์กับสิ่งที่เราได้เห็นได้ยินได้ทราบได้รู้สึกสิ่งเหล่านี้ แล้วเราก็เห็นเป็นธรรมดา คำว่าเห็นเป็นธรรมก็คือไม่มีอะไรพิเศษเข้าไปใหม่ แต่ถ้าเอ็งเกิดไปมีเมตตารักใคร่ไปมีกรุณาสงสารมีมุทิตาพลอยยินดี ต้องไปอุเบกขาวางเฉยนี้ไปเพิ่มค่าแล้ว มีโทษมีทุกข์มีคุณมีค่า ที่นี้เอ็งมีทุกข์เพิ่มแล้วเหมือนกับเราไปเพิ่มค่าให้เองเข้าไปใหม่ พอเราไม่มีอุปาทานมองเห็นก็ว่างแล้วไม่มีคุณค่าแล้วก็คือเห็นธรรมคือเห็นตามธรรมชาติเพราะตาเรายังดีอยู่ก็มีสิทธิ์จะเห็นได้ หูดีอยู่ก็มีสิทธิ์ที่จะฟังเสียงได้ จมูกดีอยู่ก็มีสิทธิ์รู้กลิ่นได้ ลิ้นดีอยู่ก็มีสิทธิ์รู้รสได้ กายดีอยู่ก็มีสิทธิ์สัมผัสสัมผัสได้ ใจดีอยู่ก็มีสิทธิ์รู้ธรรมารมณ์ได้แต่เราก็รับรู้มันว่าสิ่งที่เรารับรู้เนี่ยไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา สิ่งที่ตาเราเห็นไม่ใช่เหมือนกับเอ็งไปในที่คนอื่นของเอ็งหรือเปล่า? เนี่ยเอ็งมาที่เนี่ยเอ็งมองเห็นมั๊ยของเอ็งหรือเปล่า? ไม่ใช่ เอ็งมาได้ยินเสียงพระอาจารย์พระอาจารย์ก็ไม่ใช่ของเอ็งอีก (หัวเราะ) เดียวก็ล้มหายตายจากกันไปแล้ว เอ็งจะไปยึดติดได้ยังงัย พระอาจารย์ก็เดี๋ยวถึงเวลาก็เผ่นแล้วไปตามเวรตามกรรมของพระอาจารย์ เอ็งก็ต้องไปทำมาหากิน เอ็งก็ต้องจากพระอาจารย์ไปโดยอัตโนมัติเนี่ย ต้องทั้งสองฝ่ายเข้าไปใหม่ เหมือนกับจิตของเราแต่รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์เป็นของคนอื่นหมดเลยต้องอุปมาอย่างนี้จึงจะเข้าใจชัดไม่งั้นเอ็งไม่เข้าใจชัดเอ็งไม่รู้เรื่องเอ็งก็ตกดานเดี่ยวโดนตุ้เจ้าตุ้หลวงอะไรมาหลอกเอาสตาบงค์พวกเอ็งอีก เอ็งก็ไม่ว่างขณะที่เอ็งจะว่างสักหน่อยมีกินมีใช้สักหน่อยต้องไปทำบุญถวายเป็ลอีกแล้ว(หัวเราะ) นั่นแหละทุกข์อีกแล้วต้องหาอีกมาให้อีกแล้วเนี่ยไม่จบไม่สิ้น แล้วเราจะรู้ทุกข์แล้วรู้โทษแล้วเกิดความเบื่อหน่ายในทุกข์โทษแล้ว ไม่อยากข้องเกี่ยวแล้วต้องให้ว่างแล้วขึ้นอยู่ใกล้เดี่ยวหมดตัวหมดเงิน(หัวเราะ) เอาจนหมดตัวเลยพอรีดไถจะทำนั่นสร้างนี่ก็เงินทั้งนั้นเนี่ยจำไว้ร้อยนัยพันนัยเป็นอย่างนี้เหมือนกับข้าวอย่างเดียวหรือสามอย่างเดียวภรรยาอย่างเดียวลูกอย่างเดียวมันคือกับเราสารพัดเลยสอนไม่เชื่อไม่ฟังเลยเนี่ยร้อยนัยพันนัย ทุกข์สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีเกิดขึ้นแล้วเป็นทุกข์ทั้งหมดต้องว่าอย่างนี้แล้วทุกข์อย่างนั้นก็ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา ทุกข์ฟรีๆเปล่าๆ เอ็งชอบของฟรีใช่ไหม(หัวเราะ) แล้วมันจะทุกข์ไปอีก(หัวเราะ) เขาให้เอ็งทุกข์ฟรีเอ็งเอาหรือเปล่าเนี่ย โยมก็ไมเอากันอีกเนี่ยต้องว่าเนี่ยชอบของฟรีกันนักเนี่ยให้ทุกข์ฟรียื่นฟรีเดินฟรีนั่งฟรีนอนฟรี แต่กินนอนเป็นทุกข์นั่งเป็นทุกข์ยื่นเป็นทุกข์เดินเป็นทุกข์เอาหรือเปล่า? ไม่มีใครอยากได้ เนี่ยมันต้องเป็นอย่างเนี่ย เวลาเอ็งจะยื่นจะนั่งจะนอนพระอาจารย์สอนแล้วนะทุกข์ฟรีกูไม่เอาคืออย่าให้มีความทุกข์ในความรู้สึกนึกคิดของเราคือเราคิดไปทุกข์ไปเองเข้าไปใหม่เหมือนกับฝันทั้งที่ตื่นๆไม่ได้หลับแต่เราปรุงแต่งไปเองเนี่ยเขาเรียกสังขารการปรุงแต่ง ปรุงแต่งไปเองคิดไปเองแล้วก็เอาเป็นเอาตายแล้วก็สิ่งที่เราคิดก็จะทำอย่างนั้นทำอย่างนี้เนี่ยทุกข์ เป็นแบบนี้เกิดขึ้นในใจเราก็ต้องให้มันหมด

ไปจากใจเรามันปรากฏแก่ตาทำให้มันหายไปจากตา ได้ยินกับหูหูได้ยินก็ให้มันหมดไปกับหู จมูกได้กลิ่นก็ให้มันหมดไปจากจมูกเรากลืนเรากายเราใจเราเนี่ยอันไหนมีนัยยะอันเดียวกันหมด เมื่อเราเข้าใจอย่างนี้แล้วเป็นธรรมดาไม่อยากเห็นมัจฉาแสดงว่าพระพุทธเจ้าที่มีปัญญามากมายกว่าเราหลายแสนหลายล้านเท่าต้องว่าอย่างนี้ พระองค์แสดงง่าย ๆ แล้วก็ขนาดท่านพระอัญญาโกณฑัญญะสรุปลงแล้วเหลือเพียงสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีความเกิดขึ้นแล้วเป็นธรรมดาเหมือนกับเนี่ยท่านแสดงเอาไว้เพื่อให้เราถ้าเรามีปัญญาเราก็จะเข้าใจง่ายแล้วเราก็ไม่ต้องเรื่องมากอย่างเดียวเรารู้เรื่องแล้วเราเข้าใจแล้ว เราก็ไม่เป็นทุกข์ที่หลังจิตเราว่างแล้วให้มันมีเป็นล้านเป็นแสนเป็นโกฏิไม่มีทุกข์เลย เพราะอะไรเพราะไม่ได้ยึดติดสิ่งที่มีเลยต้องว่าอย่างนี้ (หัวเราะ) เดี่ยวญาติตายก็ทั้งหมดแล้วรู้แน่นอนต้องว่าอย่างนี้ แล้วเราก็ไม่ทุกข์กับสิ่งที่มี แต่ขณะที่เราจำเป็นอยู่ต้องเลี้ยงตัวเองครอบครัวเราต้องมี แต่ว่าก็เลี้ยงกันโดยตามธรรมเลี้ยงกันตามภาระหน้าที่พ้นจากภาระหน้าที่แล้วก็ว่างต่อไป นั่นแหละจึงจะหมดปัญหาสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีความเกิดขึ้นแล้วเป็นธรรมดาสິงนั้นทั้งปวงก็จะดับเป็นธรรมดานั่นก็คือเกมส์ไปจบไปสิ้นไปหายไปอนัตตาไปว่างไปเนี่ยแหละก็เป็นอนัตตลักขณสูตร แล้ว เป็นสูตรใหญ่สูตรแห่งความว่างต้องว่าอย่างนี้ ที่พระอาจารย์เนี่ยต้องสรุปลงอนัตตาความว่างรูปว่าง เสียงว่าง กลิ่นว่าง รสว่าง โผฏฐัพพะว่าง ธรรมารมณ์ว่างเนี่ยลงลึกของพระพุทธเจ้าเลยที่พระองค์เอาสูตรว่างมาที่ท่านรู้นั้นสิ่งใดที่เห็นเพียงสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะได้ดวงตาเห็นธรรมแต่ยังไม่เข้าใจทั้งหมด(หัวเราะ) ต้องมาฟังความว่างซ้ำอีกโธ่หนึ่งเดียวก็ไม่ให้เหลือให้ว่างไปให้หมด นั่นแหละจึงบรรลุเป็นพระอรหันต์ทั้งพระองค์เลย เนี่ยวันเช่นนั้นก็อุปมาเหมือนวันนี้ที่พระองค์แสดงต่อท่านพระอัญญาโกณฑัญญะ พระวัปปะ พระภททิยะ พระมหานาม พระอัสสชิแล้วก็ให้ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นหัวหน้าอายุมากกว่าเขาแล้วก็มีความเข้าใจในเนื้อหาสาระธรรมที่พระองค์แสดงไว้มีความเข้าใจแล้วพระองค์ก็ตีใจนะว่าที่เทศน์ของพระองค์อริยสัจ ๔ ก็ยังมีท่านพระอัญญาโกณฑัญญะรู้เข้าใจเป็นคนแรก พระองค์เลยปีติยินดีว่าโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ *อญญาสิ วต โภ โกณฑัญญโ* โกณฑัญญะท่านรู้แล้วหนอเนี่ย ใค้คำว่าหนอๆนี่เขาเลยเอามาเป็นกัมมัฏฐานหนอเลยแต่ความจริงไม่ใช่(หัวเราะ)คนละเรื่องกัน ต้องโยงให้เชิงรู้ชะง่อนยอ เดี่ยวเชิงจะไปติดกัมมัฏฐานหนออีกยื่นหนอ นั่งหนอ เดินหนอมึงแยเลยอุปาทานเล่นงานเลยต้องว่างให้หมดเลย เดินว่าง ยืนว่าง นั่งว่าง เดินว่าง รู้ว่าง เวลาเราจะไปนิพพานจริงๆก็ต้องว่างจากรู้ด้วยดับเลยความรู้เนี่ยต้องดับหรือว่างเลยไม่มี

สัมมาทิฐิที่เห็นอะไรชอบๆก็ต้องว่างหมดไม่ชอบ ถ้าเราว่างไม่ได้จมอยู่ในความเห็นก็ไปนิพพานไม่ได้ คำที่ชอบที่คำที่เรื่อนั้นเรื่องนั้นถ้าไม่ว่างไปนิพพานไม่ได้อีก เมื่อไปนิพพานไม่ได้เราก็จมอยู่กับการดำรินั้น สัมมาวาจาการพูดจาชอบมัวแต่พูดเรื่อยเปื่อยกันจิตไม่ว่างก็ไปนิพพานไม่ได้ ต้องว่างจากการพูดนั้น จมอยู่ในการพูดนั้นเชิงพูดทั้งวันทั้งคืนมึงไปนิพพานไม่ได้หรือดเขาเปื้อนหน้าอีกต่างหากพูดดีก็ดีไปเขาชอบก็เหมือนตลกไปกฮาไปไม่เป็นประโยชน์พวกนี้ สัมมากรรมมันโตการงานชอบก็จมอยู่ในการงานก็ไปนิพพานไม่ได้ต้องว่าง สัมมาอาชีโวอาศัยชอบเลี้ยงตัวเองครอบครัวก็ต้องว่าง เราต้องรู้จักกาลเทศะ กาลเทศะคืออะไรขณะที่เราเลี้ยงตัวเองครอบครัวเราทำภาระกิจหน้าที่ของความเป็นพ่อเป็นแม่เป็นบุตรภรรยาสามี เราต้องทำ พ้นจากหน้าที่ต้องว่าง เวลาเราจะไปนิพพานแล้วต้องว่าทั้งหมดแล้ว พวกภาระหน้าที่เหล่านี้ อาชีพการงานหรือความเพียรก็ต้องว่างหมดเลยเพราะเราเพียรมามากแล้วต้องให้ว่างแล้วเพราะเราจะไป

นิพพานแล้วต้องว่างสัมมาสติระลึกชอบระลึกถึงพ่อแม่พี่น้องบุตรภรรยาสามีลูกเต้าเหล่าหลาน
ว่างให้หมด จมอยู่กับความระลึกเนี่ยไปนิพพานไม่ได้ ตัดสติทิ้งเลยระลึกไปตามสัญญาอุปาทานลูกหลาน
เป็นอุปสรรคทั้งนั้นไปนิพพานไม่ได้ สัมมาสมาธิตั้งใจมั่นชอบก็ตั้งใจมั่นกับพระนิพพานตั้งใจมั่นก็ให้ว่างให้
หมดเลยนั่นแหละจึงจะไปนิพพานได้ เนี่ยต้องรู้อย่างนี้ต้องสอนให้ครบเครื่องไม่จั้นไม่ครบเครื่อง(หัวเราะ)
ร้อยนัยพันนัยเป็นอย่างนี้ เอ็งจะมีอะไรเอ็งก็ต้องว่างสิ่งนั้น ความจริงว่างอยู่แล้วนะรู้หรือเปล่าเนี่ยขณะที่
โยมนั่งอยู่เนี่ยโยมว่างแล้วอย่างน้อยก็ว่างจากบ้านโยมว่างจากการงานอะไรทั้งหมดแล้วตอนนี้แล้ว
(หัวเราะ)พระอาจารย์ไม่ได้พูดผิดหรอก สัมมาสัมมัชฌิมโตการงานว่างไหมถ้าเอ็งไม่ว่างเนี่ยมาฟังพระอาจารย์
ไม่ได้เนี่ยต้องเอากันจะแบบเนี่ยปฏิเสธก็ไม่ได้(หัวเราะ)แทนที่จะระลึกถึงคนนั้นคนนี่ถ้าเอ็งระลึกห้วงเขา
เอ็งก็มาวัดไม่ได้เอ็งก็จมอยู่เหมือนกับอุปมาเอ็งก็ไปนิพพานไม่ได้คือมาวัดไม่ได้ เอ็งต้องว่างเห็นมัยเห็น
กันเอากันจะจะอย่างเนี่ยแล้วใครจะเถียงพระอาจารย์บ้างเนี่ยพระอาจารย์พูดแบบเนี่ยให้เถียงด้วย ไม่มี
ใครกล้าเถียงหรอก เตียวจะโดนอัดกลับไปอีกเยอะเยอะ(หัวเราะ)เนี่ยว่างเป็นแบบนี้ความจริงพระองค์แสดง
ไว้เนี่ยเป็นธรรมชาติมากเลยไม่ลึกลับซับซ้อน ยุคนี้อันนี้เกจอาจารย์ฎีกาจารย์อะไรนี่อัดโน้มนัดอรรถาธิบาย
กันทำให้เป็นของยากหมดเลย แล้วก็ไม่รู้จริงเห็นแจ่มด้วย ต่อให้เปรียญสละประโยคก็ยังไม่เข้าใจเลยเนี่ยมา
เจอพระอาจารย์อย่างเนี่ยสอนตาสีตาสาเด็กสขวบคนตัดฟืนก็สอนได้เนี่ยเพราะใช้ภาษาธรรมชาติเอา
ธรรมชาติของจริงที่เป็นประจำวันนะ ที่พระพุทธเจ้าว่ายากย้ายถ่ายเทตามนิสัยของเขาคือความเคยชินของ
เขาเนี่ยพระพุทธเจ้าแสดงธรรมแล้วไม่พลาดเลย ต้องมีการสำเร็จมรรคผลทุกครั้งไปเป็นแบบนี้เหมือนกับ
เอาเรื่องของโยมที่ทำมาเรื่องเดียวเรื่องปลูกข้าว(หัวเราะ)หาข้าวเจียะเนี่ย(หัวเราะ)มันมีวิธีการพิถีพิถัน
มากมายเลย ทุกข์หลายขั้นตอนเลย เนี่ยมีนัยยะร้อยพันนัยเลยเนี่ยไม่จั้นก็อู้! เหมือนกับที่เขาว่าไปไม่กำมือ
เดียวสมมุติว่าโยมเอาข้าวเม็ดเดียวไปปลูกมันได้เม็ดเดียวโยมจะปลูกใหม่เนี่ยนั่นแหละเม็ดเดียวนั่นแหละ
ละมาเป็นตัวแทนของทั้งรวงหมดเลยเยอะเลยของทั้งนาเลยต้องว่าอย่างนี้ เรายังไม่กินเราแบ่งมากินหน่อย
เดียวปีหน้าเอาลงอีก มันก็เพิ่มขึ้นไปอีกเยอะเยอะก็เหมือนใบไม้ในป่าเนี่ยเขาเก็บมาก็เหมือนกับต้นเนี่ยใบ
หนึ่งจะเป็นตัวแทนของต้นไม้ไม่ต้องเก็บมาทั้งหมดผู้มีปัญญาเห็นก็รู้แล้ว เหมือนกับอุปมาแล้วเราจะรู้ได้ยังงัย
ทั้งหมดเลย รู้ได้ เช่น อย่างธรรมะของพระพุทธเจ้าหิริ โอตตปปะกัหิริ โอตตปปะบารมี หิริ โอตตปปะอุป
บารมี หิริ โอตตปปะปรหมัตถบารมีนับไม่ถ้วนเลยเห็นมัยเนี่ยนัยยะของพระพุทธเจ้ามากมายอย่างนี้ สิ่ง
ที่พระอาจารย์เข้าใจเนี่ยพระอาจารย์เข้าใจตามนี้แล้วก็เอาความเข้าใจของพระอาจารย์เนี่ยมาบอกโยมเนี่ย
โดยมไม่ต้องไปชวนชวายนมากให้โยมเข้าใจหนึ่งเดียวเนี่ยตามนัยยะของท่านพระอัญญาโกณฑัญญะเนี่ย
แล้วเราก็ไม่ต้องไปทุกข์มากหรอก เราให้ว่างให้หมด ทีหลังได้เห็นรูปได้ยินเสียงได้กลิ่นได้โงฐัพพะได้อะไร
ว่างหมดเลยว่างก็คือดับๆหมดเลย ดับนิโรธความดับก็คือดับอารมณ์เราเนี่ย นิโรธะเหม! ใครๆก็อยากได้
ชอบใจ อยากเข้านิโรธสมาบัติดับเนี่ยตอนนี้ก็ฝึกไปก่อนฝึกดับไปก่อนเนี่ยทีหลังมันดับได้จริงไม่ต้องไปเข้า
นิโรธมันก็ดับ(หัวเราะ)เอ็งจำไว้ชีไม่ต้องไปโง่งงเอาตุ่นเหม! ต้องไปนั่ง๑๕วันไม่ต้องกินไม่ต้องฉันเลย แต่
ถ้าเราฝึกหัดดับมันทุกวันเนี่ยทีหลังมันชำนาญไม่ต้องไปเข้าไม่ต้องไปอดไปอยากมันก็ดับ(หัวเราะ)เอ็งไม่
ต้องไปโง่งงเอาอย่างพระอาจารย์ต้องสอนเอ็งแบบนี้ พระอาจารย์เหมือนพวกโยมนั่นแหละไม่ได้แตกต่างอะไร
จากโยมเหมือนท้องไร่ท้องนาเพราะฉะนั้นถ้าไม่พูดอย่างนี้พวกโยมก็ไม่ว่างแต่โยมก็มีความปรารถนาเห็น

แห่ม! ท่านคงเก่งนะเข้านิโรธสมาบัติอย่างนั้นคงจะรวยถ้าโยมดับได้เนี่ยโยมรวยเลยดับรูป เสียง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ ธรรมารมณณ์เงินที่เราจ่ายค่าบริการเพราะรูป เพราะเสียง เพราะกลิ่น เพราะรส เพราะ โณภูฐัพพะสัมผัส เพราะธรรมารมณณ์เอ็งเก็บไว้โดยมันดับแล้วเอ็งเก็บไว้เยอะๆเลยเดี๋ยวเอ็งก็รวยได้ไม่ต้องไป รอให้พระเข้านิโรธสมาบัติ(หัวเราะ)เอ็งต้องฝึกวางตอนเนี่ยดับตอนเนี่ย เนี่ยถึงจะแน่วพลิกวิกฤติเป็นโอกาส เอาของยากมาเป็นของง่ายเนี่ยพระอาจารย์เนี่ยพลิกวิกฤติเป็นโอกาส ทำของยากให้มาเป็นของง่ายโยม เชื่อพระอาจารย์ไม่ต้องไปเข้านิโรธสมาบัติอย่างนั้นหรือดับมันทุกเรื่องแทนที่จะจ่ายเพราะรูป เพราะเสียง เพราะกลิ่น เพราะรส เพราะโณภูฐัพพะ ธรรมารมณณ์เนี่ยต้องเก็บไว้เก็บหอมรอมริบเดี๋ยวก็รวยได้ไม่ต้องรอ เข้านิโรธสมาบัติ(หัวเราะ)เนี่ยมันถึงจะแน่ว พลิกวิกฤติเป็นโอกาสเลย โยมก็สามารถปฏิบัติได้ตามอ้อย! พระ ท่านแห่ม! อุดกินอดข้าวแล้วก็ว่านิโรธสมาบัติ แต่ของพระอาจารย์สอนให้ดับไม่ต้องไปนั่งเข้านิโรธสมาบัติ อย่างนั้น เราดับของเราไปเรื่อยๆทุกอย่างเขาเรียกดับความอยากจยเดี่ยวว่าเออ! พระอาจารย์สอนดับอะไร ดับความอยากคือตัดหน้า มันอยากได้รูป อยากได้เสียง อยากได้กลิ่น อยากรส อยากได้สัมผัสอะไรเนี่ย อยากกินอาหารเซลล์ชวนชิมก็ดับมันให้หมดเลย รสชาติเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม เผ็ด เผื่อน ผาด ชม จืดอะไร เรายกเก็บสตางค์ไว้เนี่ย แล้วเราก็ดูของเราไปทุกวันนี้ นี่ขนาดนี้เราดับได้แค่นี้ถ้าเราดับมันทั้งโลกเลยมัน จะขนาดไหน(หัวเราะ)ทั้งมนุษย์โลก เทวโลก มารโลก พรหมโลกเลย หมื่นโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาลทุกมิติภพ ทุกมิติภูมิ ทุกมิติจักรวาล ทุกมิติแก้วผลึก เราไม่ไปแล้วไปนิพพานอย่างเดียว ดับหมดเลยแสดงว่าเรารวย มากนะดับ สิ่งเหล่านี้ไม่ต้องเสียค่าบริการสูง(หัวเราะ)ไม่ต้องเป็นทุกขุณาน เนี่ยโยมเชื่อพระอาจารย์เนี่ย ไปนิพพานได้ง่ายๆไม่ต้องไปยาก พระตุ้เจ้าตุ้อะไรทำความเพียรอย่างนั้นอย่างเนี่ยแล้วยังไม่รู้จักความว่าง ด้วย ไม่มีใครสอนไม่มีใครเข้าใจ โคนหลอกอีก เนี่ยจำไว้ให้ดีเนี่ยพระอาจารย์เอาของยากที่สุดมาพูดให้ง่าย ที่สุดเหมือนกับเอานิพพานของสูงที่ไม่มีใครรู้มาพูดให้โยมฟังตาสีตาสาชาวบ้านชาวนากรู้ได้เข้าใจได้ หมู่บ้านนี้ก็เลยกลายเป็นหมู่บ้านผู้มีปัญญาทั้งหมดเลย(หัวเราะ)อาศัยพระอาจารย์องค์เดียวเป็นผู้นำต้อง ว่าอย่างนี้เผยแพร่พุทธศาสนาจย ไม่ได้พูดเล่นถ้าโยมจะไปไปได้จริงๆพระอาจารย์เนี่ยไม่ธรรมดาเป็นพระ ธรรมดาเป็นพระธรรมดาแต่ไม่ธรรมดามีความสามารถพิเศษ(หัวเราะ)อย่างน้อยก็เอาปัญญาที่รู้จริงเห็น แจ้งในพระพุทโธวาทมาแนะนำสั่งสอนโยมได้ว่าเออ! ความจริงพระพุทโธเจ้ามีปัญญามากพระอรหันต์เจ้า มีปัญญามากพระอาจารย์ก็อุตสาห์เอาสิ่งของยากๆที่ไม่มีใครรู้มาสอนให้พวกเรารู้แสดงว่าพวกเราเป็นผู้มี บุญนะมีความยุติธรรม ทำไมพระอาจารย์จึงว่าโยมมีบุญนะมีความยุติธรรมเอ็งไม่ต้องมาพรมมา จะ โลกาธิปะตี อะไรไม่ต้องมาอาราธนาธรรมเลยพระอาจารย์เนี่ยยึดยึดให้เอ็งเลย(หัวเราะ)เนี่ยเป็นความ ยุติธรรมเพราะโยมมาพระอาจารย์รู้แน่แล้วว่าโยมต้องมาฟังเทศน์ฟังธรรมไม่ต้องมาให้อาราธนาธรรมอะไร อีก ไม่ต้องแล้วเพราะอะไรเพราะเป็นที่รู้กันเพราะมาหลายครั้งแล้วมาเป็นปีแล้วต้องว่าอย่างนี้ไม่ต้อง อาราธนาที่เทศน์ได้เลยสอนได้เลยเพราะความคุ้นเคย พระพุทโธเจ้าว่าความคุ้นเคยเป็นญาติอย่างยิ่งเนี่ย เป็นแบบนี้เหมือนกับเป็นญาติในตระกูลเดียวกันครอบครัวเดียวกันอะไรพวกเนี่ย มันเป็นแบบนี้ทำให้เรา สบายใจเหมือนเรามาหาญาติๆแนะนำสั่งสอนเราว่าเออ! เราเชื่อเราไปปฏิบัติตามเราก็มีความสุขก็เท่ากับ เป็นการสงเคราะห์ญาติ การสงเคราะห์ญาติก็เป็นมงคลพระพุทโธเจ้าสอนไว้เป็นมงคลเพราะทุกคนดีมี ความสุขไม่มีทุกข์เลยไม่เป็นมงคลได้ยังจย มีแต่คนหน้าตาอึมแ้มแจ่มใสมีความสุขไม่ได้ทุกข์เลยจนขนาด

ไหนก็ยิ้มออก(หัวเราะ)เพราะมีปิติในธรรมต้องว่าอย่างนี้ มีความสุขในธรรมไม่ต้องเสียเงินเสียทองเสียข้าวเสียของ เนี่ยมีความสุขแล้วเห็นมัยธรรมะพระพุทธรเจ้าเป็นแบบนี้ไม่ต้องไปเสียเงินเสียทองอะไรอยู่กับบ้านรู้จักไมหนาก็ได้แล้วที่พระอาจารย์เคยบอกนะ มีโยมมาถามพระอาจารย์โยมเป็นคนจนคนทุกข์คนยาก อยากทำบุญทำทานทำได้ไหม ได้ เอบัญญาทำบุญเอาแรงทำบุญไม่ได้อะไรเลยยิ้มถวายเป็นพระพุทธรูซาก็ยังได้เลยเนี่ยเน้อใหม่ไม่ต้องเสียสักบาทสลึง(หัวเราะ)แต่พวกที่อยากมีปัญญาอยากรู้อยากเข้าใจต้องจ่ายแพง ทำไมจึงว่าจ่ายแพงต้องเสียค่าน้ำมันต้องเสียค่ารถขับมาไกลเนี่ย(หัวเราะ)ต้องจ่ายแพงเพราะอยากมีปัญญาอยากหายทุกข์ต้องว่าอย่างนี้เพราะอยากสิ้นทุกข์หมดทุกข์เลยต้องมาหาพระอาจารย์พระอาจารย์ก็ไม่ได้ไปเรียกร้องไปรบกวณอะไรพวกโยมขนาดมือเดี๋ยวกียังไม่อยากจะฉันทันเลยรู้สึกอึดก็พอแล้วเต็มบาตรทุกวันโยมให้เต็มทุกวันเลยเต็มใจให้ทุกวันด้วยแต่พระอาจารย์รู้สึกอึดพอแล้วทำงานได้แล้วเทศน์สอนได้แล้ว(หัวเราะ)เนี่ยต้องเป็นแบบนี้คุ้มค่าคุ้มราคาข้าวค่าบัจฉัยของพวกโยมที่นำมามาถวายเป็นพระพุทธรูซาพระธรรมบุชาพระอริยสังฆบุชาอาศัยระลึกถึงท่านพระอัญญาโกณฑัญญะที่ได้ดวงตาเห็นธรรมว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นแล้วโดยธรรมดาสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับเป็นธรรมดาเนี่ยอาศัยวันว่างเออ! ว่าเป็นวันสำคัญในพระพุทธศาสนาเป็นวันที่พระรัตนตรัยครบถ้วนเป็นพระสงฆ์องค์แรกที่เกิดขึ้นในพระพุทธศาสนาที่ครบพระรัตนตรัยพระพุทธรรัตนพระธรรมรัตนพระอริยสังฆรัตนะเกิดครบถ้วนเนี่ยเหมือนกับอุปมาเหมือนวันนี้ที่มีท่านพระอัญญาโกณฑัญญะ พอต่านได้ดวงตาเห็นธรรมแล้วขอบวชเลยเป็นเอหิภิกขุแล้วก็พ่ຸงนี้ได้ฟังอนัตตลักขณสูตร ก็บรรลुพระอรหันต์หมด(หัวเราะ)เนี่ยเป็นอย่างนี้อ้าว! ทีนี้ก็ทำตามหน้าที่เตรียมดอกไม้ธูปเทียนแจกเดี่ยวได้เวียนเทียนสามรอบเสร็จแล้วเดี่ยวโยมก็จะกลับกันเดี๋ยวกี้จะว่างกันอีกแล้ว(หัวเราะ)เนี่ยธรรมะธรรมชาติริ่ง่ายเข้าใจเร็ว.... ในบ้านในเมืองขนาดมีนักปราชญ์บัณฑิตมาเทศน์มาสอนพวกโยมก็ยังไม่เข้าใจกันเลย(หัวเราะ)เนี่ยโยมมีบุญอย่างพระอาจารย์นี้ไม่มีเปรียบอะไรสักเปรียบหนึ่งแต่ก็ได้เรียนนักธรรมตรีโทเอกพรรษาแรกได้นักธรรมตรีพรรษาสองได้นักธรรมโทพรรษาสามได้นักธรรมเอกแล้วก็อ่านพระไตรปิฎกอยู่ป่าอยู่เขามาตลอดเนี่ยเป็นพระป่าตัวจริงแล้วก็เอาธรรมะปาๆมาพูดให้โยมฟังเหมือนกับพระอาจารย์เนี่ยก็เป็นพระเถื่อน คำว่าป่าก็คือป่าเถื่อนนั่นแหละเพราะอยู่ในที่ไม่เจริญ(หัวเราะ)พวกโยมก็เหมือนกันมาสงเคราะห์ญาติที่เป็นคนอยู่ป่าอยู่เขาเนี่ย ทีนี้จะได้รู้ใจ! ธรรมะพระอาจารย์รู้่ง่ายเข้าใจเร็วก็มุตโตทัยนี้แหละไ้พวกที่ได้ยินคำว่ามุตโตทัยก็เไม่รู้มุตโตทัยเป็นอย่างไรไม่รู้เรื่องเนี่ยต้องมาเจอพระอาจารย์เนี่ยสอนเรื่องมุตโตทัยพวกโยม แล้วก็จะเป็นตัวอย่างต่อไปกายภาคนหน้าเนี่ยอัดเทปไว้ด้วยเดี๋ยวกี้ไปถอดพิมพ์ต่อ อาตมาไม่ได้ขายธรรมะด้วยโยมเขาถวายเครื่องนุ่งเครื่องนี้มาส่งเสริมให้อาตมาเผยแพร่พุทธศาสนาเขาก็พลอยมีส่วนในธรรมทานของพระอาจารย์เนี่ยเห็นมัยเป็นธรรมทูตเดี๋ยวกี้ตัวเองไม่ต้องไปนะส่งแผ่นไปแทนส่งซีดีไปแทน(หัวเราะ)ใครได้ฟังได้รู้ได้เข้าใจแล้วใจ! เดี๋ยวกี้ทำงานๆปฏิบัติก็ปฏิบัติง่ายๆปฏิบัติที่บ้านก็ได้เข้านิโรธสมาบัติให้ว่างทุกวันเลยพอเข้าบ้านแล้วเจียๆสั่งทุกคนในบ้านเข้านิโรธสมาบัติ(หัวเราะ)ถ้าทุกคนอยากรอยห้ามเสียงดังเพราะพูดกันแล้วเดี๋ยวกี้มีปัญหาเดี๋ยวกี้ขัดใจกันเดี๋ยวกี้จิตไม่ว่างเข้าใจไหมทีนี้เราฝึกว่างไว้ก่อนแล้วว่างก็คือทำจิตให้ว่างให้ดับรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณเเนี่ยเย็น เติ่น นิ่ง นอนก็ว่างได้ไม่ต้องไปนั่งหลับหูหลับตาให้ยุ่งก้ดเดี๋ยวกี้มาเลงมาเลเรียใช้เลือดออกอะไรเนี่ยกำลังถามหาพวกโยมฟังอาตมาแล้วเฮ้ย! นิ่งในมุ้งฟังในมุ้งได้เนี่ยว่างๆเข้านิโรธ

สมบัติพระอาจารย์สอนไว้ไม่ต้องเสียตั้งค้อยากรวยต้องเข้านิโรธสมบัตินั่งเข้านิโรธสมบัตินอน
เข้านิโรธก็ได้ว่างให้หมด ภาวนาว่างๆจนหลับไปเลยนั่นนะฝึกจนเคยชินไปแล้วจะได้ไม่มีทุกข์อ้าว!
ต่อไปนี่ทำตามแบบที่เขาทำสืบเนื่องกันมาตามโบราณกาล...

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์
วันศุกร์ที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
เวลา ๒๐.๕๔ น.